

ΕΠΙΣΗΜΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Μοναδικός Σειριακός Αριθμός : ohXZWwjePu0vrS1wvrdKAQ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΤΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

(Αριθμός προσφυγής 61657 / 16)

Απόφαση

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

30^η Ιουνίου 2022

Η απόφαση θα καταστεί οριστική υπό τις προϋποθέσεις που ορίζονται στο άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Ενδέχεται να υποστεί μερικές αλλαγές ως προς την μορφή

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΘΥΜΙΑ ΠΑΠΑΜΑΥΡΟΥ

ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΡΙΑ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ (Α.Μ. 106)

ΑΙΟΛΟΥ 102 – 105 64 ΑΘΗΝΑ

Τ. 6972330099 – 210 3390274

e.papamavrou@hotmail.com

Στην υπόθεση Παπαρρηγόπουλος κατά Ελλάδος

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (πρώτο τμήμα) συνεδριάζον σε Τμήμα συντιθέμενο από τους δικαστές :

Marko Bošnjak

Πρόεδρο

Péter Paczolay

Krzysztof Wojtyczek

Alena Poláčková

Raffaele Sabato

Ιωάννη Κτιστάκη

Davor Derenčinovič

Δικαστές και

Renata Degener

Αναπληρώτρια Γραμματέα Τμήματος

Έχοντας υπ' όψιν :

την υπ' αρ. 65617/16 προσφυγή κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας του κ. Ιωάννη Δωροθέου Παπαρρηγόπουλου («ο προσφεύγων»), υπηκόου αυτού του Κράτους, εισαχθείσα την 20^η Οκτωβρίου 2016 ενώπιον του Δικαστηρίου δυνάμει του άρθρου 34 της Συμβάσεως Προστασίας των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»),

την απόφαση να τεθούν υπ' όψιν της Ελληνικής Κυβερνήσεως («η Κυβέρνηση»), οι αφορώσες τα άρθρα 8 και 14 της Συμβάσεως αιτιάσεις και να κηρυχθεί απαράδεκτος η αφορώσα το άρθρο 6 § 1 αιτίαση της Συμβάσεως (απροσωποληψία της διαδικασίας),

τις παρατηρήσεις των διαδίκων,

Αφού συνεσκέφθη εν συμβουλίω την 31^η Μαΐου 2022,

Εκδίδει την κάτωθι απόφαση, υιοθετηθείσα κατά την ως άνω ημερομηνία :

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1.- Η υπόθεση αφορά την δικαστική αναγνώριση πατρότητας της θυγατρός του προσφεύγοντος και, ιδίως, το ερώτημα του κατά πόσον, λόγω της προβαλλομένης διαφορετικής μεταχειρίσεως, ο προσφεύγων κατέστη θύμα διακρίσεως εν σχέσει προς την μητέρα του τέκνου. Αφορά, επίσης, την διάρκεια της επιδίκου διαδικασίας.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

2.- Ο προσφεύγων εγεννήθη το 1959 και είναι κάτοικος Χαλανδρίου. Συνεπικουρείτο από τον κ. Ν. Δαβράδο, δικηγόρο Αθηνών.

3.- Η Κυβέρνηση εξεπροσωπήθη από την πληρεξούσιό της, Γ. Παπαδάκη, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

4.- Την 18^η Ιανουαρίου 2007, η Ε.Κ. κατέθεσε αγωγή περί αναγνώρισεως

πατρότητας. Υπεστήριζε ότι ο προσφεύγων ήταν ο πατέρας της θυγατρός της, Α.Κ., γεννηθείσης το 2002. Ο προσφεύγων διατείνεται ότι η σχέση του με την Ε.Κ. δεν διήρκτησε παρά επί τινος ημέρας.

5.- Η ακροαματική διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου Αθηνών ωρίσθη για την 8^η Οκτωβρίου 2007.

6.- Διά της από 6^{ης} Σεπτεμβρίου 2007 εγγράφου οχλήσεως, ο προσφεύγων εκάλει την Ε.Κ. να προσέλθει την επαύριο, προκειμένου να υποβληθεί σε γονιδιακό έλεγχο επιτρέποντα την εξακρίβωση της πατρότητός του. Διευκρίνισε ότι, σε περίπτωση επιβεβαιώσεως της πατρότητας κατά τον γονιδιακό έλεγχο, είχε την πρόθεση να αναγνωρίσει ενώπιον συμβολαιογράφου την πατρότητα της Α.Κ., την 27^η Σεπτεμβρίου 2007.

7.- Διά της αυθημερόν εγγράφου οχλήσεώς της, η Ε.Κ. ανταπαντά ότι εκείνη, επίσης, προτίθετο να διευθετήσει εξωδικαστικώς την διαφορά και ότι είχε ήδη προτείνει στον προσφεύγοντα την διενέργεια γονιδιακού ελέγχου. Επρότεινε την διενέργεια αυτού του ελέγχου την 1^η Νοεμβρίου 2007 και την αναβολή της ακροάσεως ενώπιον του Πρωτοδικείου

ΕΥΘΥΜΙΑ ΠΑΠΑΜΑΥΡΟΥ

ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΡΙΑ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ (Α.Μ. 106)

ΑΙΟΛΟΥ 102 – 105 64 ΑΘΗΝΑ

T. 6972330099 – 210 3390274

e.papamavrou@hotmail.com

Αθηνών.

- 8.- Την 9^η Ιανουαρίου 2008 το Πρωτοδικείο Αθηνών διέταξε την διενέργεια πραγματογνωμοσύνης, ήτοι γονιδιακό έλεγχο (απόφαση υπ' αρ. 115/2007).
- 9.- Την 20^η Μαρτίου 2008, χάρις εις τον γονιδιακό έλεγχο απεδείχθη ο βιολογικός δεσμός μεταξύ της Α.Κ. και του προσφεύγοντος.
- 10.- Διά της από 7^{ης} Μαΐου 2008 οχλήσεώς του, ο προσφεύγων εκάλει την Ε.Κ. να προσέλθει ενώπιον συμβολαιογράφου την 15^η Μαΐου 2008 προκειμένου να προβεί στην αναγνώριση της Α.Κ.. Εκ του φακέλλου της δικογραφίας προκύπτει ότι η Ε.Κ. δεν προσήλθε.
- 11.- Διά της υπ' αρ. 709/2010 αποφάσεώς του εκδοθείσης τον Ιανουάριο 2010, το Πρωτοδικείο Αθηνών ανεγνώρισε ότι ο προσφεύγων ήταν ο πατέρας της Α.Κ.. Ο προσφεύγων ήσκησε έφεση.
- 12.- Διά της υπ' αρ. 2705/2011 από 2^{ας} Ιουνίου 2011 αποφάσεώς του το Εφετείο Αθηνών απέρριψε το ένδικο μέσον του προσφεύγοντος. Ειδικότερα, απέρριψε ιδίως την θέση του προσφεύγοντος κατά την οποία, πληροφορηθείς αυτός τα αποτελέσματα του γονιδιακού ελέγχου, εξεδήλωσε στην Ε.Κ. την πρόθεσή του να αναγνωρίσει εκουσίως την Α.Κ.. Εξετίμησε ότι η Ε.Κ. είχε το δικαίωμα να διευθετήσει εντός του δικαιοϋκού πλαισίου το ζήτημα της πατρότητος της Α.Κ.. Προσέθεσε ότι ο προσφεύγων είχε αντιταχθεί στην αγωγή περί αναγνώρισεως πατρότητος κατά την διάρκεια της πρώτης ακροάσεως ενώπιον του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου.
- 13.- Ο προσφεύγων ήσκησε αναίρεση. Υπεστήριξε ότι η Ε.Κ. δεν είχε πλέον έννομο συμφέρον προς συνέχιση της διαδικασίας αφ' ότου, εν συνεχεία των αποτελεσμάτων του γονιδιακού ελέγχου, είχε συναινέσει στην αναγνώριση της Α.Κ. και την είχε καλέσει δι' εγγράφων οχλήσεών του όπως παράσχει την συναίνεσή της. Προσέθεσε ότι οι αξιώσεις της Ε.Κ. ήσαν καταχρηστικές, καθ' ότι αυτός είχε ήδη συναινέσει στην αναγνώριση της Α.Κ.

14.- Διά της υπ' αρ. 334/2016 από 25^{ης} Απριλίου 2016 αποφάσεώς του, το Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο απέρριψε την αίτηση αναιρέσεως. Η ανωτάτη δικαστική αρχή επί αστικών υποθέσεων έκρινε ότι το γεγονός της συναινέσεως του προσφεύγοντος δεν συνιστούσε στοιχείο για την απόδειξη εννόμου συμφέροντος της Ε.Κ., η οποία είχε συμφέρον να διευθετηθεί το ζήτημα της πατρότητας. Ως προς το επιχείρημα του προσφεύγοντος περί καταχρηστικών αξιώσεων της Ε.Κ., εσημείωσε ότι αυτές δεν είχαν αρνητικό αντίκτυπο επί των συμφερόντων του προσφεύγοντος.

15.- Εκ παραλλήλου, την 2^α Ιουλίου 2009 ο προσφεύγων κατέθεσε αγωγή ενώπιον του Πρωτοδικείου Αθηνών. Ητήσατο να υποχρεωθεί η Ε.Κ. στην υποβολή δηλώσεως συναινέσεως εκουσίας αναγνώρισεως του βιολογικού δεσμού του με την Α.Κ. (ελληνικά στο κείμενο: *να καταδικαστεί σε δήλωση βουλήσεως*) ενώπιον συμβολαιογράφου. Προσέθεσε ότι, κατά το σχετικό δίκαιο, η μητέρα δεν ηδύνατο να αρνηθεί την συναίνεσή της ειμή μόνον στην περίπτωση κατά την οποία διατηρούσε αμφιβολίες ως προς τον βιολογικό δεσμό μεταξύ πατρός και τέκνου. Υπεστήριξε ότι η γονική μέριμνα δεν ήταν «πλήρης» ειμή μόνον στην περίπτωση βιολογικού δεσμού εκουσίως αναγνωρισθέντος και ανέφερε ότι, συμφώνως προς το άρθρο 1515 του αστικού κώδικος, σε περίπτωση δικαστικής αναγνώρισεως, στην οποίαν αντετίθετο ο πατέρας, ο τελευταίος ουδεμία ασκούσε γονική εξουσία, εκτός εάν υφίσταται σχετική συμφωνία μεταξύ των γονέων.

16.- Διά της υπ' αρ. 711/2010 αποφάσεώς του εκδοθείσης τον Ιανουάριο 2010, το Πρωτοδικείο Αθηνών απέρριψε την αγωγή.

17.- Την 19^η Απριλίου 2010, ο προσφεύγων κατέθεσε έφεση.

18.- Διά της υπ' αρ. 2706/2011 από 2^{ας} Ιουνίου 2011 αποφάσεώς του το Εφετείο Αθηνών απέρριψε την έφεση. Έκρινε ότι η συναίνεση της μητρός του τέκνου προς εκουσία αναγνώριση από τον πατέρα ήταν προαιρετική και ότι η μητέρα δεν ηδύνατο να εξαναγκασθεί προς

συναίνεση . Ο προσφεύγων ήσκησε αναίρεση.

19.- Διά της υπ' αρ. 335/2016 από 25^{ης} Απριλίου 2016 αποφάσεώς του ο Άρειος Πάγος απέρριψε την αναίρεση. Η ανωτάτη δικαστική αρχή επί αστικών υποθέσεων έκρινε ειδικώς ότι «η καταδίκη σε δήλωση βουλήσεως κατά το άρθρο 949 του ΚΠολΔ» δεν ήταν εφαρμοστέα επί υποθέσεων σχετικών με το οικογενειακό δίκαιο. Προσέθεσε ότι, εφ' όσον η μητέρα ευρίσκεται εν ζωή και διαθέτει δικαιοπρακτική ικανότητα και παρά ταύτα αρνείται να συναινέσει, η μόνη δυνατότης του πατρός είναι να ασκήσει αγωγή δικαστικής αναγνώρισεως της πατρότητας συμφώνως προς το άρθρο 1479 του Αστικού Κώδικος.

ΤΟ ΣΧΕΤΙΚΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΕΣ ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

20.- Το άρθρο 4 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως του Συμβουλίου της Ευρώπης της 15^{ης} Οκτωβρίου 1975 (υπογραφείσης και κυρωθείσης από την Ελλάδα) επί του νομικού καθεστώτος τέκνων γεννηθέντων εκτός γάμου των γονέων τους προβλέπει ως εξής :

« Η εκούσια αναγνώριση της πατρότητας δεν μπορεί να προσβληθεί με ανακοπή ή αντιρρήσεις, εφ' όσον οι διαδικασίες αυτές προβλέπονται από το εσωτερικό δίκαιο, παρά μόνο στην περίπτωση που το πρόσωπο που επιδιώκει να αναγνωρίσει ή που αναγνώρισε το τέκνο δεν είναι ο φυσικός πατέρας »

21.- Τα σχετικά άρθρα του Αστικού Κώδικος είχαν ως ακολούθως κατά τον χρόνο των περιστατικών :

Άρθρο 1475

Εκούσια αναγνώριση (τέκνου)

« Ο πατέρας μπορεί να αναγνωρίσει ως δικό του το τέκνο που γεννήθηκε εκτός γάμου, εφ' όσον συναινεί σ' αυτό και η μητέρα. »

Άρθρο 1476

« Η αναγνώριση από τον πατέρα (...) γίνεται με δήλωση ενώπιον συμβολαιογράφου ή με διαθήκη. Η συναίνεση της μητέρας, σύμφωνα με το προηγούμενο άρθρο, παρέχεται ενώπιον συμβολαιογράφου. Οι δηλώσεις της αναγνώρισης και της συναίνεσης γίνονται αυτοπροσώπως και χωρίς αίρεση ή προθεσμία.ανάκληση των δηλώσεων είναι ανίσχυρη. »

Άρθρο 1479

« 1. Η μητέρα έχει δικαίωμα να ζητήσει με αγωγή την αναγνώριση της πατρότητας του τέκνου της που γεννήθηκε χωρίς γάμο της με τον πατέρα του. Το ίδιο δικαίωμα έχει και το τέκνο. Όταν η μητέρα αρνείται την προβλεπόμενη από την πρώτη παράγραφο του άρθρου 1475 συναίνεσή της δικαίωμα δικαστικής αναγνώρισης, ο πατέρας έχει επίσης δικαίωμα δικαστικής αναγνώρισης (...) »

Άρθρο 1515

Τέκνα χωρίς γάμο των γονέων τους

« Η γονική μέριμνα του τέκνου (ελληνικά στο κείμενο: *γονική μέριμνα*) που είναι ανήλικο που γεννήθηκε και παραμένει χωρίς γάμο των γονέων του, ανήκει στη μητέρα του. Σε περίπτωση αναγνώρισης (του τέκνου), αποκτά γονική μέριμνα και ο πατέρας, που όμως την ασκεί αν υπάρχει συμφωνία των γονέων κατά το άρθρο 1513 ή αν έπαυσε η γονική μέριμνα της μητέρας ή αυτή αδυνατεί να την ασκήσει για νομικούς ή πραγματικούς λόγους.

Με αίτηση του πατέρα, το δικαστήριο μπορεί και σε κάθε άλλη περίπτωση να αναθέσει και σε αυτόν την άσκηση της γονικής μέριμνας ή μέρους της, εφ' όσον αυτό επιβάλλεται από το συμφέρον του τέκνου.

Σε περίπτωση δικαστικής αναγνώρισης, στην οποία αντιδίκησε ο πατέρας, αυτός δεν ασκεί γονική μέριμνα ούτε αναπληρώνει τη μητέρα στην άσκησή της, εκτός αν υπάρχει συμφωνία των γονέων κατά το άρθρο 1513.

Το δικαστήριο μπορεί, αν το επιβάλλει το συμφέρον του τέκνου, να αποφασίσει διαφορετικά με αίτηση του πατέρα, εφ' όσον έπαυσε η γονική μέριμνα της μητέρας ή αυτή αδυνατεί να την ασκήσει για νομικούς ή πραγματικούς λόγους ή υπάρχει συμφωνία των γονέων. »

22.- Το άρθρο 1515 ετροποποιήθη ως εξής διά του Ν. 4800/2021

Άρθρο 1515

Τέκνα χωρίς γάμο των γονέων τους

« Η γονική μέριμνα του ανηλίκου τέκνου που γεννήθηκε και παραμένει χωρίς γάμο των γονέων του ανήκει στη μητέρα του. Όταν το τέκνο αναγνωρίζεται εκούσια ή δικαστικά με αγωγή που άσκησε ο πατέρας, αποκτά γονική μέριμνα και ο πατέρας, την οποία ασκεί από κοινού με τη μητέρα. Αν οι γονείς δεν ζουν μαζί, εφαρμόζονται αναλόγως τα άρθρα 1513 και 1514 (...) »

Μοναδικός Σειριακός Αριθμός : ohXZWwjePu0vrS1wvrdKAQ

Σε περίπτωση δικαστικής αναγνώρισης, στην οποία αντιδίκησε ο πατέρας, αυτός δεν ασκεί γονική μέριμνα ούτε αναπληρώνει τη μητέρα στην άσκηση της, εκτός αν υπάρχει συμφωνία των γονέων. Το δικαστήριο μπορεί, αν το επιβάλλει το συμφέρον του τέκνου, να αποφασίσει διαφορετικά μετά από αίτηση του πατέρα. ».

23.- Το άρθρο 949 του Κώδικος Πολιτικής Δικονομίας έχει ως εξής :

Άρθρο 949

« Όταν κάποιος καταδικάζεται σε δήλωση βούλησης, η δήλωση αυτή θεωρείται ότι έγινε μόλις η απόφαση (του δικαστηρίου) γίνει τελεσίδικη. (...) »

ΕΠΙ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

I.- ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΙΚΑΖΟΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 14 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΝ ΣΥΝΔΥΑΣΜΩ ΠΡΟΣ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 8

24.- Ο προσφεύγων αιτιάται διά παραβίαση του άρθρου 8 μεμονωμένως και εν συνδυασμῷ προς το άρθρο 14 της Συμβάσεως. Προβάλλει ότι το γεγονός πως δεν του επιτράπη να προβεί στην εκουσία αναγνώριση της θυγατρός του είχε ως επακόλουθο την «περιορισμένη γονική μέριμνα» εκ μέρους του. Το Δικαστήριο προσδίδει τον προσήκοντα κατά την κρίση του νομικό χαρακτηρισμό των πραγματικών περιστατικών και θα εξετάσει την υπόθεση υπό το πρίσμα του άρθρου 14 της Συμβάσεως εν συνδυασμῷ προς το άρθρο 8. Τα εν λόγω άρθρα έχουν ως εξής:

Άρθρο 8

« 1. Πάν πρόσωπον δικαιούται εις τον σεβασμόν της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής του, της κατοικίας του και της αλληλογραφίας του.

2. Δεν επιτρέπεται να υπάρξη επέμβασις δημοσίας αρχής εν τη ασκήσει του δικαιώματος τούτου, εκτός εάν η επέμβασις αύτη προβλέπεται υπό του νόμου και αποτελεί μέτρον, το οποίον, εις μίαν δημοκρατικήν κοινωνίαν, είναι αναγκαίον διά την εθνικήν ασφάλειαν, την δημοσίαν ασφάλειαν, την οικονομικήν ευημερίαν της χώρας, την προάσπισιν της τάξεως και την πρόληψιν ποινικών παραβάσεων, την προστασίαν της υγείας ή της ηθικής ή την προστασίαν των δικαιωμάτων και ελευθεριών άλλων. »

ΕΥΘΥΜΙΑ ΠΑΠΑΜΑΥΡΟΥ

ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΡΙΑ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ (Α.Μ. 106)

ΑΙΟΛΟΥ 102 – 105 64 ΑΘΗΝΑ

T. 6972330099 – 210 3390274

e.papamavrou@hotmail.com

Άρθρο 14

« Η χρήση των αναγνωριζόμενων εν τη (...) Συμβάσει δικαιωμάτων και ελευθεριών δέον να εξασφαλισθή ασχέτως διακρίσεως φύλου, φυλής, χρώματος, γλώσσας, θρησκείας, πολιτικών ή άλλων πεποιθήσεων, εθνικής ή κοινωνικής προελεύσεως, συμμετοχής εις εθνικήν μειονότητα, περιουσίας, γεννήσεως ή άλλης καταστάσεως. »

A. Επί του παραδεκτού

25.- Πρώτον, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι ο προσφεύγων δεν έφερε την ιδιότητα του θύματος δεδομένου ότι το καθεστώς της γονικής μερίμνης είναι το αυτό, είτε πρόκειται περί εκουσίας είτε περί δικαστικής αναγνωρίσεως της πατρότητας.

26.- Δεύτερον, η Κυβέρνηση επιχειρηματολογεί ότι ο προσφεύγων δεν εξήντλησε τα εσωτερικά ένδικα μέσα επειδή δεν είχε ασκήσει αγωγή περί αναγνωρίσεως πατρότητας και επέλεξε να μην αντιδικήσει με την μητέρα στο πλαίσιο της διαδικασίας που η τελευταία ήγειρε. Προσθέτει ότι ο προσφεύγων δεν ήγειρε τις αιτιάσεις του ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων.

27.- Ο προσφεύγων ανταπαντά ότι φέρει την ιδιότητα του θύματος επειδή υπέστη άμεσο βλάβη από το εσωτερικό νομικό πλαίσιο και τις αποφάσεις. Προσθέτει ότι έχει εξαντλήσει τα εσωτερικά ένδικα μέσα και ότι τα αναφερόμενα από την Κυβέρνηση μέσα δεν ήσαν προς εξάντληση ένδικα μέσα. Εκτιμά ότι τυχόν αγωγή υπέρ αναγνωρίσεως πατρότητας ήταν καταδικασμένη σε αποτυχία. Θεωρεί ότι το αντικείμενο της υποθέσεως, ήτοι η αναγνώριση της πατρότητας καθώς και η ασκηθείσα από την Ε.Κ. αγωγή, εάν το αρμόδιο δικαστήριο είχε επιληφθεί νέας αιτήσεως του προσφεύγοντος, θα την απέρριπτε ως απαράδεκτο επειδή η υπόθεση ήδη εκκρεμούσε ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων. Προσθέτει ότι εάν αντέκρουσε την μητέρα στο πλαίσιο της διαδικασίας που αυτή εισήγε, ήταν προς τον σκοπό όπως διαπιστωθεί κατά πόσον ήταν ο πατέρας του τέκνου, δεδομένου ότι η σχέση του με την μητέρα δεν είχε διαρκέσει παρά επί τινος ημέρας. Κατ' αυτόν, η εκ μέρους του έγερση

αγωγής περί αναγνώρισεως πατρότητας δεν θα στερούσε την διαδικασία της «διεκδικητικής» αυτής φύσεως. Συνεπώς, εφαρμόζεται το άρθρο 1515 § 3.

28.- Το Δικαστήριο κρίνει ότι, υπό τις ιδιαίτερες περιστάσεις της υπό κρίσιν υποθέσεως, οι ενστάσεις της Κυβερνήσεως συνδέονται τόσο στενώς με την ουσία της αιτιάσεως, ώστε υφίσταται έρεισμα να συνεκτιμηθούν επί της ουσίας.

29.- Διαπιστώνοντας ότι η εν λόγω αιτίαση δεν είναι προδήλως αβάσιμος ή απαράδεκτος για λόγους άλλους ως αναφέρονται στο άρθρο 35 της Συμβάσεως, το Δικαστήριο κηρύσσει αυτή παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

1. Τα επιχειρήματα των διαδίκων

30.- Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι το εσωτερικό νομικό πλαίσιο επιτρέπει στην μητέρα τέκνου γεννηθέντος εκτός γάμου να αρνηθεί την συναίνεσή της προς εκουσία αναγνώριση του τέκνου ακόμη και για λόγους άλλους εκ του γεγονότος ότι το πρόσωπο το οποίο εξαιτείται την αναγνώριση δεν είναι ο πατέρας, το οποίο, κατ' αυτόν, αντιβαίνει στο άρθρο 4 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως επί του νομικού καθεστώτος τέκνων γεννηθέντων εκτός γάμου των γονέων τους. Προσθέτει ότι τα εθνικά δικαστήρια αναθέτουν σχεδόν πάντοτε την γονική μέριμνα στην μητέρα. Προσθέτει ότι εν προκειμένω, ήταν κάτοχος δικαιώματος «υπό αναστολή» ή «ανενεργού» καθ' ότι η γονική μέριμνα δεν ηδύνατο να ενεργοποιηθεί ειμή μόνον εάν υφίστατο συμφωνία μεταξύ των γονέων ή εάν η μητέρα εξέπιπτε της γονικής μερίμνης. Αναφέρει ότι ο πατέρας ο οποίος έχει αναγνωρίσει το τέκνο χαίρει του δικαιώματος της επικοινωνίας ή του δικαιώματος να ενημερώνεται σχετικώς με οιαδήποτε ενέργεια του ασκούντος την γονική μέριμνα γονέως (μητέρας), αλλ' ότι ο ρόλος του πατέρα είναι, όπως σαφώς προκύπτει από τις παρατηρήσεις της Κυβερνήσεως, δευτερεύων εν σχέσει προς εκείνον της μητέρας.

31.- Ο προσφεύγων προσθέτει ότι η εν λόγω παρέμβαση ουδένα θεμιτό σκοπό εξυπηρετεί, ότι περιττεύει σε μια δημοκρατική κοινωνία και ότι είναι δυσανάλογος. Εκτιμά ότι, προκειμένου για την προστασία του τέκνου και της μητρός, δέον όπως αποδίδονται τα αυτά δικαιώματα σε αμφοτέρους τους γονείς και όπως δίδεται στα δικαστήρια η δυνατότης εξέτασεως *a posteriori* του ύψιστου συμφέροντος του τέκνου. Αναφέρει ότι το εσωτερικό νομικό πλαίσιο όντως εισάγει διάκριση μεταξύ πατέρων τέκνων γεννηθέντων εκτός γάμου και πατέρων τέκνων γεννηθέντων εντός γάμου. Επισημαίνει ότι η από κοινού άσκηση της γονικής μερίμνης από αμφοτέρους τους γονείς είναι πάντοτε προς το ύψιστο συμφέρον του τέκνου. Προσθέτει ότι η Κυβέρνηση επ' ουδενί δικαιολογεί αυτή την προβληματική κατάσταση και ότι η διακριτική μεταχείριση εξακολουθεί να στερείται αντικειμενικής και λογικής αιτιολογήσεως. Παραλλήλως, κατ' αυτόν, ο περιορισμός των δικαιωμάτων του συνιστά διάκριση επί τη βάσει του φύλου υπέρ της μητέρας.

32.- Η Κυβέρνηση αντιτείνει ότι στην περίπτωση δικαστικής αναγνώρισεως της πατρότητας, ο πατέρας αποκτά την γονική μέριμνα αλλά δεν την ασκεί και δεν αναπληρώνει την μητέρα στην άσκηση αυτής. Διευκρινίζει ότι η αναγνώριση τέκνου ως έκβαση «δικαστικής διαμάχης» εκκινήθεισα από τον πατέρα, εθεωρείτο ως ενέχουσα τον κίνδυνο για το ύψιστο συμφέρον του τέκνου να αναγνωρισθεί στον τελευταίο «αυτοδικαίως» η γονική μέριμνα, όπως στην περίπτωση κατά την οποία δεν αντιδικεί ο πατέρας. Αναφέρει ότι το άρθρο 1515 § 3 του Αστικού Κώδικος δεν αναγνωρίζει στον πατέρα την δυνατότητα να εξαιτηθεί την άσκηση της γονικής μερίμνης ειμή μόνον κατά τις ακόλουθες περιπτώσεις: εάν έπαυσε η γονική μέριμνα της μητέρας, εάν η μητέρα δεν είναι εις θέση να την ασκήσει για νομικούς ή πραγματικούς λόγους ή εφ' όσον υπάρχει συμφωνία μεταξύ των γονέων. Συμπεραίνει ότι, σε όλες τις περιπτώσεις αναγνώρισεως (εκουσίες ή δικαστικές, με ή δίχως

αμφισβήτηση), ο πατέρας αποκτά την γονική μερίμνα αλλά δεν δύναται να την ασκήσει ειμή μόνον υπό τις προβλεπόμενες εκ του νόμου προϋποθέσεις. Προσθέτει ότι η άσκηση της γονικής μερίμνης δεν πρέπει να ανταποκρίνεται σε καθεστώς άλλο από αυτό των γεννηθέντων εντός γάμου τέκνων επειδή οι γονείς δεν συνοικούν και είναι δυσχερής η από κοινού άσκηση της γονικής μερίμνης καθ' ότι δεν έχουν καλές σχέσεις μεταξύ τους.

33.- Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι στην υπό κρίσιν υπόθεση ο προσφεύγων είχε δηλώσει, ενώπιον του Πρωτοδικείου Αθηνών, ότι αμφέβαλλε πως ήταν ο πατέρας του τέκνου, γεγονός το οποίο ήγε σε διαταγή διενεργείας πραγματογνωμοσύνης. Εκτιμά ότι η από 6^{ης} Σεπτεμβρίου 2007 έγγραφος όχληση, διά της οποίας ο προσφεύγων εκάλει την Ε.Κ. όπως προσήρχετο την επαύριο προκειμένου να υποβληθεί σε γονιδιακό έλεγχο (DNA test) επιτρέποντα την εξακρίβωση της πατρότητός του, ήταν «υπό προϋποθέσεις» και δεν επλήρου τις προϋποθέσεις εκουσίας αναγνωρίσεως. Προσθέτει ότι οι κατατείνουσες προς την εκουσία αναγνώριση διαδικασίες απέβησαν αλυσιτελείς διότι ο προσφεύγων είχε αρνηθεί πως ήταν ο πατέρας και δεν είχε εκδηλώσει την πρόθεσή του να αναγνωρίσει το τέκνο ειμή μόνον μετά την έκβαση της πραγματογνωμοσύνης. Συνεπώς, κατά την Κυβέρνηση, δεν υπήρξε εν προκειμένω παραβίαση του άρθρου 8 της Συμβάσεως.

34.- Η Κυβέρνηση περαιτέρω διατείνεται ότι, προκειμένου περί τέκνων γεννηθέντων εκτός γάμου, όντως υφίσταται στο εσωτερικό νομικό πλαίσιο «πλεονέκτημα» υπέρ της μητέρας. Ωστόσο, η διαφορά αυτή δεν προκύπτει εκ του φύλου, αλλ' εκ του γεγονότος ότι ο δεσμός μεταξύ μητέρας και τέκνου, ο οποίος συνιστά οικογενειακό βίο προστατευόμενο κατά το άρθρο 8 της Συμβάσεως δεν είναι ο αυτός με εκείνον ο οποίος συνδέει τον πατέρα με το τέκνο. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι αυτός ο τελευταίος δεσμός εξαρτάται από σειρά παραγόντων, ήτοι «την συνοίκηση, το είδος της σχέσεως μεταξύ των

γονέων, το ενδιαφέρον το οποίο τρέφει ο πατέρας έναντι του τέκνου (...) και την αναγνώριση αυτού εκ μέρους του πατέρα». Προβάλλει τον ισχυρισμό ότι το «πλεονέκτημα» υπέρ της μητέρας δυνατόν να αποσκορακισθεί εφ' όσον συμφωνούν οι γονείς ή διά δικαστικής αποφάσεως. Επί πλέον, το άρθρο 4 της Συμβάσεως επί του νομικού καθεστώτος τέκνων γεννηθέντων εκτός γάμου των γονέων τους ουδένα αντίκτυπο έχει επί της υποθέσεως.

2. Η εκτίμηση του Δικαστηρίου

35.- Οι γενικές αρχές στην υπό κρίσιν υπόθεση εκτίθενται στην απόφαση *Zaunegger κατά Γερμανίας*, προσφυγή υπ' αρ. 22028/04, §§42-56 και 60-61, 3^η Δεκεμβρίου 2009).

36.- Το Δικαστήριο επισημαίνει ότι το εσωτερικό νομικό πλαίσιο υπέβαλε τον άγαμο πατέρα τέκνου που γεννήθηκε εκτός γάμου σε άνισο μεταχείριση τόσο έναντι της μητέρας, όσο και του εγγάμου ή διαζευγμένου πατέρα. Ειδικότερα, συμφώνως προς το άρθρο 1515 του Αστικού Κώδικος, σε περίπτωση δικαστικής αναγνώρισεως, απαιτείται συμφωνία των γονέων προκειμένου οι άγαμοι γονείς να δύνανται να ασκήσουν την γονική μέριμνα. Το δικαστήριο δύναται, εφ' όσον το επιβάλλει το ύψιστο συμφέρον του τέκνου, να αποφασίσει άλλως επί του αιτήματος του πατέρα, αλλά μόνον εφ' όσον έπαυσε η γονική μέριμνα της μητέρας ή η τελευταία δεν είναι εις θέση να την ασκήσει για νομικούς ή πραγματικούς λόγους ή εφ' όσον υφίσταται συμφωνία μεταξύ των γονέων.

37.- Επ' αυτού του σημείου, η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι δεν είναι συγκρίσιμες οι αντίστοιχες καταστάσεις της μητέρας και του πατέρα καθ' ότι, πρώτον, η αναγνώριση του τέκνου ως έκβαση «δικαστικής διαμάχης» εκκινηθείσα από τον πατέρα, εθεωρείτο ως ενέχουσα τον κίνδυνο για το συμφέρον του τέκνου να αναγνωρισθεί στον τελευταίο «αυτοδικαίως» η γονική μέριμνα. Δεύτερον, υποστηρίζει ότι η άσκηση

της γονικής μερίμνης δεν πρέπει να ανταποκρίνεται σε καθεστώς διαφορετικό από αυτό των γεννηθέντων εντός γάμου τέκνων επειδή οι γονείς δεν συνοικούν και είναι δυσχερές η από κοινού άσκηση της γονικής μερίμνης καθ' ότι συχνά δεν έχουν καλές σχέσεις μεταξύ τους. Τρίτον, πάντοτε κατά την Κυβέρνηση, η διαφορετική μεταχείριση δεν προκύπτει εκ του φύλου, αλλ' εκ του γεγονότος ότι ο δεσμός μεταξύ μητέρας και τέκνου δεν είναι ο αυτός με εκείνον ο οποίος συνδέει τον πατέρα με το τέκνο.

38.- Το Δικαστήριο παρατηρεί ότι εν προκειμένω, αφ'ης απεδείχθη διά γονιδιακού ελέγχου ο βιολογικός δεσμός με την Α.Κ., ο προσφεύγων επεδίωξε να αναγνωρισθεί η πατρότητά του. Ωστόσο, το εσωτερικό νομικό πλαίσιο δεν του επέτρεψε να ασκεί την γονική μέριμνα ακόμη και στην περίπτωση κατά την οποία αυτή θα ήταν προς το ύψιστο συμφέρον του τέκνου. Ταυτοχρόνως δεν ηδυνήθη να επιτύχει δικαστική απόφαση δεκτική θεραπείας της αρνήσεως της μητέρας να συναινέσει στην κατανομή ασκήσεως γονικής μερίμνης, παρ' ότι η τελευταία δεν ηρνήθη τον βιολογικό δεσμό μεταξύ του προσφεύγοντος και της Α.Κ.

39.- Το Δικαστήριο δεν επείσθη από την θέση της Κυβερνήσεως κατά την οποία, ο δεσμός μεταξύ μητέρας και τέκνου δεν είναι ο αυτός με εκείνον ο οποίος συνδέει τον πατέρα με το τέκνο. Μολονότι αυτό προφανώς είναι δυνατόν να συμβαίνει σε ορισμένες πραγματικές περιπτώσεις, θεωρεί ότι στην υπό κρίση υπόθεση το επιχείρημα αυτό δεν επιτρέπει, αυτομάτως, την αποστέρηση του προσφεύγοντος από το λειτούργημα της γονικής μερίμνης. Συναφώς, επισημαίνει ότι το άρθρο 1515 του Αστικού Κώδικος ετροποποιήθη το 2021 και προβλέπει, εφεξής, την δυνατότητα των δικαστηρίων να αποδίδουν την άσκηση γονικής μερίμνης τέκνου γεννηθέντος εκτός γάμου ωσαύτως στον πατέρα, κατόπιν αιτήματος του τελευταίου εφ' όσον το επιβάλλει το συμφέρον του τέκνου. Όθεν, η άσκηση γονικής μερίμνης δεν αποδίδεται, πλέον, αυτοδικαίως αποκλειστικώς στην μητέρα.

40.- Έχοντας κατά νουν ότι οι εθνικές αρχές απολαύουν περιθωρίων ευρέος φάσματος σε θέματα γονικής μερίμνης (βλ. *Sommerfeld κατά Γερμανίας* [GC], προσφυγή υπ' αρ. 31871/96, § 63, ΕΣΔΑ 2003 VII (αποσπάσματα)), το Δικαστήριο υπομιμνήσκει ότι έχει ήδη διαπιστώσει πως η πλειονότητα των κρατών-μελών φαίνεται να εκκινεί εκ της αρχής ότι η ανάθεση της γονικής μερίμνης πρέπει να στηρίζεται επί του υψίστου συμφέροντος του τέκνου και ότι πρέπει να υπόκειται στον έλεγχο των εθνικών δικαστηρίων σε περίπτωση διενέξεως των γονέων (*Zaunegger* προαναφερθείσα, § 60).

41.- Το Δικαστήριο θεωρεί ότι η Κυβέρνηση δεν επεξήγησε επαρκώς τον λόγο για τον οποίο, κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, ήταν αναγκαίο το εθνικό δίκαιο να προβλέπει αυτή την διαφορετική μεταχείριση πατέρων και μητέρων τέκνων γεννηθέντων εκτός γάμου και τέκνων γεννηθέντων εντός γάμου.

42.- Ως προς την εικαζομένη διάκριση, το Δικαστήριο εκ των προεκτεθέντων άγεται στο συμπέρασμα ότι δεν υφίσταται εύλογος σχέση αναλογικότητας μεταξύ της ελλείψεως δυνατότητας του προσφεύγοντος να ασκήσει την γονική μέριμνα και του επιδιωκόμενου σκοπού, ήτοι της προστασίας του υψίστου συμφέροντος των τέκνων γεννηθέντων εκτός γάμου.

43.- Επομένως, το Δικαστήριο απορρίπτει τις ενστάσεις της Κυβερνήσεως και άγεται στο συμπέρασμα ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 14 της Συμβάσεως εν συνδυασμό προς το άρθρο 8.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΙΚΑΖΟΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΑΡΘΡΩΝ 6, 8 ΚΑΙ 13 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΛΟΓΩ ΤΗΣ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

44.- Ο προσφεύγων αιτιάται διά παραβίαση των άρθρων 6, 8 και 13 της Συμβάσεως λόγω της διάρκειας της επιμάχου διαδικασίας. Υπομιμνήσκοντας ότι προσδίδει τον προσήκοντα κατά την κρίση του νομικό χαρακτηρισμό των πραγματικών περιστατικών της υποθέσεως, το

ΕΥΘΥΜΙΑ ΠΑΠΑΜΑΥΡΟΥ

ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΡΙΑ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ (Α.Μ. 106)

ΑΙΟΛΟΥ 102 – 105 64 ΑΘΗΝΑ

T. 6972330099 – 210 3390274

e.papamavrou@hotmail.com

Δικαστήριο εκτιμά ότι υφίσταται νομικό έρεισμα εξετάσεως των αιτιάσεων του προσφεύγοντος υπό το πρίσμα μεμονωμένως του άρθρου 8 της Συμβάσεως.

A. Επί του παραδεκτού

45.- Διαπιστώνοντας ότι η εν λόγω αιτίαση δεν είναι προδήλως αβάσιμος ή για οιονδήποτε λόγο αναφερόμενο στο άρθρο 35 της Συμβάσεως απαράδεκτος, το Δικαστήριο κηρύσσει αυτήν παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

1. Τα επιχειρήματα των διαδίκων

46.- Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η υπό εξέταση χρονική περίοδος ήρξατο την 7^η Μαΐου 2008 και έληξε την 25^η Απριλίου 2016. Επιχειρηματολογεί ότι η ηλικία της θυγατρός του Α.Κ. ήταν 5 ετών κατά την έναρξη της διαδικασίας και 17 ετών κατά το πέρας αυτής και ότι, λόγω αυτής της επιμάχου καταστάσεως, απεμακρύνθη απ' αυτήν.

47.- Η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι υπήρξε εύλογος η διάρκεια της διαδικασίας. Ειδικότερα, η διαδικασία η οποία απέληξε στην έκδοση της υπ' αρ. 709/2010 αποφάσεως του Πρωτοδικείου Αθηνών διήρκεσε πρωτοδίκως διάστημα δύο ετών και μικρότερο των τριών μηνών, αφαιρουμένου του χρονικού διαστήματος από της 28^{ης} Μαρτίου 2008, ημερομηνίας υποβολής της πραγματογνωμοσύνης έως της 28^{ης} Ιανουαρίου 2009, ημερομηνίας κατά την οποία η Ε.Κ. ητήσατο την επανάληψη της επ' ακροατηρίω διαδικασίας. Ως προς την διαδικασία η οποία απέληξε στην έκδοση της υπ' αρ. 711/2010 αποφάσεως του Πρωτοδικείου Αθηνών, αυτή διήρκεσε επτά μήνες. Σε δεύτερο βαθμό, η διαδικασία διήρκεσε ένα έτος και δύο μήνες (αποφάσεις υπ' αρ. 2706/2011 και 2705/2011) και στον τρίτο βαθμό δικαιοδοσίας διήρκεσε διάστημα μικρότερο του ενός έτους, αφαιρουμένου του χρονικού

διαστήματος από της 27^{ης} Απριλίου έως της 21^{ης} Δεκεμβρίου 2015, καθ' ότι ο προσφεύγων είχε αιτηθεί την αναβολή εκδικάσεως της υποθέσεως. Η Κυβέρνηση προσθέτει ότι οι αιτήσεις αναιρέσεως υπεβλήθησαν από τον προσφεύγοντα με καθυστέρηση τριών ετών, ήτοι την 26^η Σεπτεμβρίου 2014.

2. Η εκτίμηση του Δικαστηρίου

48.- Οι γενικές αρχές στην υπό κρίσιν υπόθεση εκτίθενται στην απόφαση *Αναγνωστάκης και άλλοι κατά Ελλάδος* (προσφυγή υπ' αρ. 46075/16, §§66-68, 23^η Σεπτεμβρίου 2021).

49.- Ειδικότερα, η αναποτελεσματική και ιδίως η υπέρβαση της ευλόγου διαρκείας διεξαγωγής της διαδικασίας της αφορώσης τις σχέσεις τέκνου και γονέως δύναται να συνεπάγεται παραβίαση των θετικών υποχρεώσεων δυνάμει του άρθρου 8 της Συμβάσεως (*Eberhard και M. κατά Σλοβενίας*, προσφυγή υπ' αρ. αριθ. 8673/05 και 9733/05, § 127, 1^η Δεκεμβρίου 2009, και *S.I. κατά Σλοβενίας*, προσφυγή υπ' αρ. 45082/05, § 69, 13^η Οκτωβρίου 2011). Ως εκ τούτου, σε περιπτώσεις αφορώσες την σχέση ενός ατόμου με το τέκνο του, υφίσταται η υποχρέωση να ασκηθεί εξαιρετική επιμέλεια εν όψει του κινδύνου του να απολήξει η παρέλευση χρόνου σε διαπίστωση των γεγονότων από την υπόθεση. Αυτή η υποχρέωση, η οποία είναι καθοριστική προκειμένου να εκτιμηθεί το κατά πόσον υπόθεση έχει εκδικασθεί εντός ευλόγου χρόνου, όπως απαιτείται από το άρθρο 6 § 1 της Συμβάσεως, αποτελεί επίσης μέρος των διαδικαστικών απαιτήσεων οι οποίες εμπίπτουν στο άρθρο 8 (βλ., δίκην παραδείγματος, *Süß κατά Γερμανίας*, προσφυγή υπ' αρ. 40324/98, § 100, 10^η Νοεμβρίου 2005, *Strömblad κατά Σουηδίας*, προσφυγή υπ' αρ. 3684/07, § 80, 5^η Απριλίου 2012, και *Ribič κατά Κροατίας*, προσφυγή υπ' αρ. 27148/12, § 92, 2^α Απριλίου 2015).

50.- Κατά την γνώμη του Δικαστηρίου, η υποχρέωση αυτή ενισχύεται σε περιπτώσεις οι οποίες, όπως και η παρούσα, αφορούν την αναγνώριση πατρότητας. Εν τούτοις, η επίμαχος διαδικασία ήρξατο την 18^η Ιανουαρίου 2007, ημερομηνία κατά την οποία η Ε.Κ. ήγειρε αγωγή περί αναγνώρισεως πατρότητας και έληξε την 25^η Απριλίου 2016, ημερομηνία κατά την οποία ο Άρειος Πάγος απέρριψε τις αιτήσεις αναιρέσεως του προσφεύγοντος. Επομένως, διήρκεσε εννέα έτη και τέσσερις μήνες, για τρεις δικαιοδοσίες. Σημειώνει ότι τα παρουσιασθέντα από την Κυβέρνηση επιχειρήματα δεν εξηγούν επαρκώς τοιαύτη καθυστέρηση. Υπομιμνήσκει, εξ άλλου, ότι οι κωλυσιεργίες στην διαδικασία ενέχουν, σε ανάλογες περιπτώσεις, πάντοτε τον κίνδυνο της οριστικής διευθετήσεως από τετελεσμένο γεγονός του επιμάχου ζητήματος. Ως προς την θετική υποχρέωση ασκήσεως εξαιρετικής επιμελείας σε ανάλογες περιπτώσεις, το Δικαστήριο άγεται στο συμπέρασμα ότι το διαρρέυσαν χρονικό διάστημα δεν δύναται να θεωρηθεί εύλογος χρόνος.

51. Συνεπώς, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 8 της Συμβάσεως.

ΙΙΙ. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

52.- Συμφώνως προς το άρθρο 41 της Συμβάσεως:

« Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της, και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση. »

Α. Ζημία

53.- Ο προσφεύγων αξιολογεί το ποσόν των 70.000 ευρώ για την ηθική βλάβη την οποία εκτιμά ότι υπέστη.

54.- Η Κυβέρνηση αντιτίθεται σε αυτή την απαίτηση.

55.- Το Δικαστήριο επιδικάζει υπέρ του προσφεύγοντος 9 800 ευρώ για ηθική βλάβη, πλέον οιοδήποτε ποσόν ενδεχομένως επιβληθησόμενο επ' αυτού υπό τύπον φόρου.

ΕΥΘΥΜΙΑ ΠΑΠΑΜΑΥΡΟΥ

ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΡΙΑ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ (Α.Μ. 106)

ΑΙΟΛΟΥ 102 – 105 64 ΑΘΗΝΑ

T. 6972330099 – 210 3390274

e.papamavrou@hotmail.com

B. Έξοδα και Δικαστική δαπάνη

56.- Ο προσφεύγων αξιού το ποσόν των 10.850 ευρώ συνολικώς ως έξοδα και δικαστικές δαπάνες, περιλαμβανομένου του ποσού των 5.000 ευρώ ως δαπάνες στις οποίες υπεβλήθη στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου. Αναφέρει ότι, ως δικηγόρος, συνέταξε ο ίδιος την προσφυγή και τις παρατηρήσεις.

57.- Η Κυβέρνηση καλεί το Δικαστήριο να απορρίψει αυτή την απαίτηση.

58.- Συμφώνως προς τη νομολογία του Δικαστηρίου, ο προσφεύγων δεν δύναται να λάβει επιστροφή των εξόδων και δικαστικών δαπανών του ειμή μόνον κατά τον βαθμό στον οποίο αυτά αποδεικνύονται πραγματικά, αναγκαία και εύλογα. Εν προκειμένω, λαμβανομένων υπ' όψιν των εις την κατοχή του εγγράφων και των προαναφερθέντων κριτηρίων και ελλείψει δικαιολογητικών εγγράφων αφορώντων τον δικηγόρο Δαβράδο, το Δικαστήριο κρίνει ότι συντρέχει λόγος να επιδικάσει στον προσφεύγοντα το ποσόν των 1.000 ευρώ, συμπεριλαμβανομένων όλων των εξόδων για την ενώπιόν του διαδικασία, πλέον οιοδήποτε ποσόν που ενδεχομένως θα επιβληθεί επ' αυτού υπό τύπον φόρου.

C. Τόκοι υπερημερίας

59.- Το Δικαστήριο κρίνει σκόπιμο τον υπολογισμό του τόκου υπερημερίας βάσει του επιτοκίου της διευκολύνσεως οριακής χρηματοδοτήσεως της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης προσηυξημένο κατά τρείς ποσοστιαίες μονάδες.

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ,
ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΟΜΟΦΩΝΩΣ

1.- Συνεκτιμά την ουσία των ενστάσεων της Κυβερνήσεως ως προς την έλλειψη ιδιότητας θύματος και την εξάντληση των εσωτερικών ενδίκων μέσων και τις απορρίπτει ·

ΕΥΘΥΜΙΑ ΠΑΠΑΜΑΥΡΟΥ

ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΡΙΑ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ (Α.Μ. 106)

ΑΙΟΛΟΥ 102 – 105 64 ΑΘΗΝΑ

T. 6972330099 – 210 3390274

e.papamavrou@hotmail.com

- 2.- *Κηρύσσει παραδεκτή την αίτηση .*
- 3.- *Αποφαίνεται ότι υπήρξε παραβίαση του Άρθρου 14 της Συμβάσεως εν συνδυασμώ προς το άρθρο 8 .*
- 4.- *Αποφαίνεται ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 8 της Συμβάσεως λόγω υπερβάσεως της ευλόγου διαρκείας διεξαγωγής της διαδικασίας .*
- 5.- *Αποφαίνεται ότι δεν συντρέχει λόγος για την εξέταση των διατυπωθεισών βάσει των άρθρων 6 και 13 της Συμβάσεως αιτιάσεων .*
- 6.- *Αποφαίνεται*
 - (α) *ότι το εναγόμενο κράτος θα καταβάλει στον αιτούντα, εντός τριών μηνών από της ημερομηνίας κατά την οποία η απόφαση καθίσταται οριστική κατά το άρθρο 44 § 2 της Συμβάσεως, τα ακόλουθα ποσά :*
 - i. 9.800 ευρώ (εννέα χιλιάδες οκτακόσια ευρώ), πλέον οιοδήποτε ποσόν επιβληθησόμενο επ' αυτού υπό τύπον φόρου, για ηθική βλάβη·
 - ii. 1.000 ευρώ (χίλια ευρώ), πλέον οιοδήποτε ποσόν ενδεχομένως οφειλόμενον επί του ποσού αυτού από τον προσφεύγοντα υπό τύπον φόρου, για έξοδα και δικαστική δαπάνη·
 - β) *ότι από την εκπνοή της εν λόγω προθεσμίας και μέχρι την καταβολή, τα ποσά αυτά προσαυξάνονται δι' απλού επιτοκίου ίσου προς αυτό της διευκολύνσεως οριακής χρηματοδοτήσεως της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης που ισχύει κατά την διάρκεια αυτής της περιόδου, προσηυξημένο κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες·*
- 7.- *Απορρίπτει το αίτημα δικαίας ικανοποιήσεως κατά τα λοιπά.*

Συνετάγη στην γαλλική γλώσσα, ακολούθως γραπτώς την 30^η Ιουνίου 2022, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 74 §§ 2 και 3 του Κανονισμού.-

Renata Degener (υπογραφή)
Γραμματεύς

Marko Bošnjak (υπογραφή)

Συνολικός αριθμός σελίδων μεταφρασθέντος κειμένου : 13

Συνολικός αριθμός σελίδων μετάφρασης : 21

*Επίσημη μετάφραση ως προς την πιστή και ακριβή απόδοση του περιεχομένου
χωρίς μεταβολές, από την Γαλλική στην Ελληνική γλώσσα.*

(Νόμος 4781/2021, Άρθρο 147 - ΦΕΚ 4561/28.02.2021)

Αθήνα, 21.11.2022

Ευθυμία Παπαμάρου (ΑΜ 106)

Πιστοποιημένη Μεταφράστρια Υπ.Εξ

(ΥΑ Π23ΜΕΤ - 34908/19.07.2021, ΦΕΚ Β' 3149)